

бѣше и разнасяше насамъ-нататѣкъ, подобно на хартии и дрипи, подигнати отъ вихрушка.

Морето бѣше страшно тоя день. И все пакъ, далечъ на мъглявия хоризонтъ се виждаше самотна гемия, безпомощна черупка, съ която вълнитѣ си играеха. Платната бѣха снети, мачтитѣ силно се наклоняваха и отвремени време се показваше надъ вълнитѣ ту предната, ту задната частъ на корпуса. Не бѣше лека участъта на тия моряци и сякашъ морето се готвѣше да ни направи жестокия си подарѣкъ. Отъ всички постове войниците следѣха тая гемия, дебнѣха я като ловци, които сж поставили примка и чакатъ. Азъ излѣзохъ по обиколка и самъ вѣрвахъ, че непременно ще се случи нѣщо. Но минаха се нѣколко часа и гемията не само че не се приближаваше къмъ брѣга, а дори успѣваше да навлѣзе още навжтре въ морето. Въ такова бурно време не брѣгътъ спасява моряка, а откритото море.

Продължихъ обиколката си, но все не можахъ да се примиря съ мисълта, че такава голѣма буря ще мине току-тъй, безъ всѣко събитие. Често спирахъ коня и отново гледахъ къмъ гемията: тя си оставаше на сжщото мѣсто и все така отчаено, но твърдо се борѣше съ бурята. И дори ординарецътъ, който ме придружаваше, почна твърде не-предпазливо да се шегува: